

Judikát NS 21 Cdo 1405/2012

Soud:	Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí:	03/06/2013
Spisová značka:	21 Cdo 1405/2012
ECLI:	ECLI:CZ:NS:2013:21.CDO.1405.2012.1
Typ rozhodnutí:	ROZSUDEK
Heslo:	Neplatnost právního úkonu Okamžité zrušení pracovního poměru
Dotčené předpisy:	§ 55 odst. 1 písm. b) předpisu č. 262/2006Sb. ve znění do 13.09.2009 § 60 předpisu č. 262/2006Sb. ve znění do 13.09.2009 § 301 písm. d) předpisu č. 262/2006Sb. ve znění do 13.09.2009
Kategorie rozhodnutí:	C

21 Cdo 1405/2012

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Mojmíra Putny a soudců JUDr. Ljubomíra Drápala a JUDr. Zdeňky Novotné v právní věci žalobce P. P., zastoupeného Mgr. Richardem Frommerem, advokátem se sídlem v Olomouci, Ostružnická č. 325/6, proti žalované HYUNDAI Olomouc, s. r. o. se sídlem v Olomouci - Hejčíně, Dolní Hejčínská č. 350/31, IČO 64088642, o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru, vedené u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. 11 C 453/2009, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. června 2011, č. j. 16 Co 180/2011 - 118, takto:

I. Dovolání žalobce se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

Odůvodnění:

Dopisem ze dne 2. 6. 2009 (doručeným žalobci téhož dne) sdělila žalovaná žalobci, že s ním „v souladu s ustanovením § 53 odstavce 1 písmene b) Zákoníku práce“ okamžitě ruší pracovní poměr. Důvod k tomuto opatření spatřovala v tom, že „dne 01. 06. 2009 bylo zjištěno, že v rozporu s čl. VI. pracovní smlouvy neoprávněně vykupujete vlastním jménem od zákazníka naší společnosti osobní automobil. Tím dochází k poškození dobrého jména naší společnosti“.

Žalobce se domáhal, aby bylo určeno, že uvedené okamžité zrušení pracovního poměru je neplatné. Žalobu odůvodnil zejména tím, že ustanovení § 53 odst. 1 písm. b) zák. práce se týká „výkonu vojenského cvičení“, že čl. VI. pracovní smlouvy „popisuje celkem 8 specifických skutkových podstat“, přičemž ani jedna z nich není totožná s jednáním, které je žalobci v okamžitém zrušení pracovního poměru kladeno za vinu, že skutkové vymezení okamžitého zrušení pracovního poměru neobsahuje přesné datum, kdy mělo k závadnému jednání dojít, což je podstatné s ohledem na ustanovení § 58 odst. 1 zák. práce, a že z popsání skutkového stavu žádným způsobem neplyne, jak by mohlo popsáním jednání dojít k poškození dobrého jména žalované a tím k porušení „pracovní kázně“ zvlášť hrubým způsobem.

Okresní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 24. 3. 2010, č. j. 11 C 453/2009-68, určil, že „okamžité zrušení pracovního poměru dané žalovanou žalobci přípisem ze dne 2. 6. 2009 je neplatné“, a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 12.520,- Kč „zmocněnci žalobce Mgr. R. F.“ a České republice „na účet“ Okresního soudu v Olomouci náklady řízení ve výši 248,- Kč. Skutečnost, že v okamžitém zrušení pracovního poměru je uvedeno „ust. § 53 odst. 1 písm. b) zákoníku práce“, považoval pro posouzení věci za „zcela irelevantní“, neboť rozhodující je uvedení důvodu pro okamžité zrušení pracovního poměru. V řízení sice bylo prokázáno, že žalobce v jednom případě „koupil od zákazníka žalované jeho stávající osobní vozidlo“, nebylo však prokázáno, že by tímto svým jednáním poškodil dobré jméno žalované, „když žalovaná ani netvrdila, jak konkrétně

mělo být její dobré jméno poškozeno". Ve vztahu k čl. VI. pracovní smlouvy konstatoval, že popsaným jednáním žalobce nevykonával podnikatelskou ani jinou výdělečnou činnost („tuto skutečnost nelze dovodit pouze z toho, že v jednom případě jako fyzická osoba koupil od zákazníka žalované pro sebe vozidlo") a že nelze ani dovodit, že při nákupu vozidla od zákazníka žalované využil pověsti žalované, jím prodávaných výrobků či služeb s cílem pro sebe zajistit prospěch, kterého by jinak nebylo dosaženo, neboť „zákazník nebyl nijak omezen v nabídce prodeje svého vozidla jiným subjektům a mohl vozidlo prodat komukoli, s nímž by se dohodl na ceně". Žalobce při koupi vozidla nepostupoval tak, aby na úkor žalované získal pro sebe nějakou výhodu („zákazníkovi JUDr. Z. nabídl za žalovanou cenu za odkoupení jeho vozidla, což JUDr. Z. neakceptoval, neboť měl o ceně jiné představy", „nebylo prokázáno, že by zákazníkovi nabízel záměrně cenu nižší, aby sám mohl toto vozidlo následně odkoupit"). Teprve až poté, co si JUDr. Z. zjišťoval ceny za prodej vozidla od jiných subjektů, následně prodal vozidlo žalobci, a to za cenu vyšší než mu byla nabízena společností AAA. Dospěl k závěru, že jednání žalobce nedosahovalo intenzity porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k jím vykonané práci zvlášť hrubým způsobem (jednáním žalobce k žádné škodě na straně žalované nedošlo a „pokud jde o osobu žalobce a jeho předchozí plnění pracovních povinností, byly mu ve 2 případech uděleny výtky, z nichž však nelze dovodit, že by si žalobce soustavně neplnil své pracovní povinnosti").

K odvolání žalované Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 20. 6. 2011, č. j. 16 Co 180/2011 – 118, rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu, aby bylo určeno, že okamžité zrušení pracovního poměru dané žalobci připisem žalované ze dne 2. 6. 2009 je neplatné, zamítl, a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů 13.571,- Kč a České republice - Okresnímu soudu v Olomouci na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně 248,- Kč. Souhlasil se skutkovým zjištěním soudu prvního stupně, že na jaře 2009 se na žalovanou obrátil zákazník JUDr. Z., který při příležitosti nákupu nového vozidla nabídl žalované odkoupení svého původního vozu, že mu žalobce za žalovanou nabídl „určitou kupní cenu", která byla podle svědka nízká, nesouhlasil s ní a vozidlo tedy žalované neprodal, že následně žalobce telefonoval zákazníkovi JUDr. Z., že má zájem o odkoupení vozidla a že se s tímto zákazníkem dohodl na kupní ceně 87.000,- Kč (kupní smlouva mezi žalobcem a JUDr. Z. byla uzavřena 3. 4. 2009). Nesouhlasil však s právním závěrem soudu prvního stupně, „ze kterého lze vyrozumět, že se žalobce nedopustil porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci", neboť žalobce svým jednáním popsaným v okamžitém zrušení pracovního poměru porušil povinnost zaměstnance stanovenou v § 301 písm. d) zákoníku práce, tj. řádně hospodařit s prostředky svěřenými mu zaměstnavatelem a sřežít a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele, přičemž jsou tyto povinnosti upraveny také článkem VI. bodem 2 pracovní smlouvy uzavřené mezi účastníky. Žalobce totiž jako zaměstnanec žalované dne 3. 4. 2009 uzavřel se zákazníkem žalované kupní smlouvu, kterou od zákazníka žalované koupil osobní automobil jako soukromá osoba pro svou potřebu; jestliže se zákazník žalované na žalobce obrátil opakovaně poté, co měl dříve zájem prodat svůj osobní vůz žalované a nedošlo k dohodě o kupní ceně, „bylo povinností žalobce uzavřít kupní smlouvu se zákazníkem žalované JUDr. Z. jménem žalované, nikoli koupit od zákazníka žalované vůz jako soukromá osoba pro své soukromé účely". Žalobce tak „zneužil kontaktů, které získal jako zaměstnanec žalované a v rozporu s jejími oprávněnými zájmy uzavřel obchod ve svůj prospěch, nikoli ve prospěch žalované"; zajistil si tedy prospěch, kterého by jinak nedosáhl, protože by nevěděl, že JUDr. Z. prodává nějaké vozidlo, nevěděl by ani o ceně, jakou za vozidlo žádá, a neměl by příležitost s ním o případné nižší ceně vyjednávat. Při hodnocení stupně porušení povinností vyplývajících z právních předpisů odvolací soud „přihlédl k osobě žalobce, charakteru práce, kterou vykonával, k situaci, v níž došlo k porušení předpisů a ke způsobu a intenzitě porušení konkrétní povinnosti žalobce".

V dovolání proti rozsudku odvolacího soudu žalobce namítá, že právní argumentace odvolacího soudu vychází z celé řady skutkových zjištění, která nemají oporu v provedeném dokazování, a polemizuje se skutkovými závěry jež byly učiněny z výpovědí účastníků (statutárního zástupce žalované) a svědka JUDr. Z. Vytýká dále odvolacímu soudu, že při hodnocení stupně intenzity porušení povinností vyplývajících z právních předpisů nepřihlédl k tomu, že „doba, kterou ještě měl žalobce u žalované v pracovním poměru setrvat, se v okamžiku doručení okamžitého zrušení pracovního poměru z důvodu výpovědi podané žalobcem měřila na týdny" a že „žalobce u žalované pracoval bez jakékoli výtky více než 9 roků". Ačkoliv se žalobce o skutečnosti, že svědek JUDr. Z. chce prodat své vozidlo, dozvěděl právě proto, že je zaměstnancem žalované, tento svědek sám uvedl, že chtěl prodat vozidlo komukoli, kdo mu nabídne nejvyšší cenu. Tato skutečnost tak sama o sobě nepředstavuje porušení pracovních povinností žalobce tak závažným způsobem, aby se žalobcem mohl být okamžitě rozváznán pracovní poměr. Protože žalobce nikdy neměl pravomoc jako technik vykupovat od zákazníků jejich vozidla, pouze prováděl odhad ceny takového vozidla, nemohl (oproti názoru odvolacího soudu) koupit předmětné vozidlo pro žalovanou a tedy ani porušit povinnost „jednat s péčí o rozšíření majetku žalované", ani způsobit žalované škodu. Navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná navrhl, aby dovolání žalobce bylo jako bezdůvodné odmítnuto, případně zamítnuto, neboť rozsudek odvolacího soudu je správný a řádně odůvodněn.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) projednal dovolání žalované podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád ve znění do 31. 12. 2012 (dále jen „o. s. ř."), neboť dovoláním je napaden rozsudek odvolacího soudu, který byl vydán přede dnem 1. 1. 2013 (srov. Čl. II bod 7. zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů a další související zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. a že jde o rozsudek, proti jehož dovoláním napadenému výroku o věci samé je podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. dovolání přípustné, přezkoumal napadený rozsudek ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř. bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.) a dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba posuzovat - vzhledem k tomu, že žalobce se domáhá určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru, které mu bylo doručeno dne 2. 6. 2009 - podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění do 13. 9. 2009, tj. do dne, než nabyl účinnosti zákon č. 320/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky a o změně a doplnění některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony – dále též jen „zák. práce".

Podle ustanovení § 55 odst. 1 písm. b) zák. práce zaměstnavatel může výjimečně pracovní poměr okamžitě zrušit jen tehdy, porušil-li zaměstnanec povinnost vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvlášť hrubým způsobem.

Podle ustanovení § 60 zák. práce okamžité zrušení pracovního poměru musí zaměstnavatel i zaměstnanec provést písemně, musí v něm skutkově

vymežit jeho důvod tak, aby jej nebylo možno zaměnit s jiným, a musí je ve stanovené době doručit druhému účastníku, jinak je neplatné; uvedený důvod nesmí být dodatečně měněn.

Protože rozhodnutí odvolacího soudu lze přezkoumat jen z důvodů uplatněných v dovolání, a je-li dovolání přípustné, lze přihlídnout též k vadám uvedeným v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, i když nebyly v dovolání uplatněny (§ 42 odst. 3 o. s. ř.), přezkoumal dovolací soud rozsudek odvolacího soudu především z důvodů uplatněných v dovolání žalobce.

Dovolatel v první řadě zpochybňuje správnost rozhodnutí odvolacího soudu proto, že, ačkoliv odvolací soud v odůvodnění dovoláním napadeného rozsudku uvedl, že skutková zjištění soudu prvního stupně jako správná přejímá, reprodukuje tato skutková zjištění z rozsahu čtyř stran (v rozsudku soudu prvního stupně) na 20 řádků, a že tak „logicky dochází ke zkreslení skutkových zjištění, když tato přejatá zjištění neobsahují skutečnosti svědčící pro důvodnost žaloby“.

Odvolací soud není vázán skutkovým stavem, jak jej zjistil soud prvního stupně (§ 213 odst. 1 o. s. ř.) a může dokazování opakovat nebo je i doplnit za podmínek uvedených v ustanovení § 213 odst. 2, 3 a 4 o. s. ř.

Zásada, že odvolací soud není vázán skutkovým stavem zjištěným soudem prvního stupně, neznamená (zejména s přihlédnutím k zásadám přimosti a ústnosti), že by se odvolací soud mohl bez dalšího odchýlit od skutkového zjištění soudu prvního stupně, zejména pokud bylo čerpáno z výpovědi nebo z přednesů účastníků řízení a svědků. Má-li tedy odvolací soud pochybnosti o správnosti skutkových závěrů soudu prvního stupně, musí zopakovat důkazy, ze kterých soud prvního stupně vycházel, popřípadě provést k objasnění rozhodných skutečností další důkazy. Neučiní-li tak, nelze považovat jeho skutkové zjištění, odlišné od skutkového závěru soudu prvního stupně, za podložené (tj. respektující zásady dokazování v odvolacím řízení). Jestliže tedy odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé změní (§ 220 o. s. ř.), ačkoli ve skutečnosti dospěl k jinému skutkovému zjištění než soud prvního stupně, byl jeho skutkový závěr učiněn v rozporu s ustanoveními § 122, § 132, § 211 a § 213 o. s. ř.; odvolací řízení pak trpí vadou, která může mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

V projednávané věci se však o nesprávnost postupu odvolacího soudu při zjišťování skutkového stavu věci nejedná. Jak vyplývá z dopisu žalované ze dne 2. 6. 2009, žalovaná žalobci vytýkala (a spatřovala v tom důvod pro okamžité zrušení pracovního poměru), že žalobce v rozporu s čl. VI. pracovní smlouvy neoprávněně vykoupil vlastním jménem od zákazníka žalované osobní automobil, čímž dochází k poškození dobrého jména žalované. Proto pro posouzení platnosti takového rozvazovacího úkonu z hlediska skutkového bylo rozhodující zjištění, zda žalobce skutečně „vykoupil vlastním jménem od zákazníka žalované osobní automobil“ a zda je dána povinnost vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci, kterou tím mohl porušit. Posouzení, zda zjištěné jednání skutečně představuje porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci a do jaké míry (jakou intenzitou), již není skutkovým zjištěním, ale právním posouzením věci. Odvolací soud vyšel ze skutkového zjištění, že na jaře 2009 se na žalovanou obrátil zákazník JUDr. Z., který při příležitosti nákupu nového vozidla nabídl žalované odkoupení svého původního vozu, že mu žalobce za žalovanou nabídl „určitou kupní cenu“, která byla podle svědka (JUDr. Z.) nízká, nesouhlasil s ní a vozidlo tedy žalované neprodal, že následně žalobce telefonoval zákazníkovi JUDr. Z., že má zájem o odkoupení vozidla a že se s tímto zákazníkem dohodl na kupní ceně 87.000,- Kč (kupní smlouva mezi žalobcem a JUDr. Z. byla uzavřena 3. 4. 2009). Tímto skutkovým závěrem se neodchýlil od skutkového závěru soudu prvního stupně ve vztahu ke stejným skutečnostem. Uvedené skutkové zjištění postačovalo (z hlediska vymezení důvodu okamžitého zrušení pracovního poměru) také k právnímu posouzení, zda důvod uvedený v dopise ze dne 2. 6. 2009 (že žalobce v rozporu s čl. VI. pracovní smlouvy neoprávněně vykoupil vlastním jménem od zákazníka žalované osobní automobil) je dán (je po právu).

Polemizuje-li dovolatel s tím, co dalšího by mohlo být z provedených důkazů dovozeno, předestírá pouze vlastní hodnocení důkazů a vlastní představy o tom, které skutečnosti jsou pro posouzení důvodnosti žaloby podstatné.

S odvolacím soudem lze souhlasit i v tom, že s ohledem na důvod okamžitého zrušení pracovního poměru „není podstatné, zda před tím, než byla kupní smlouva uzavřena, žalobce úmyslně podhodnotil cenu vozidla, kterou zákazník žalované JUDr. Z. nechtěl akceptovat, ač měl zájem prodat svůj vůz žalované, že není také rozhodné, zda kupní smlouva ze dne 3. 4. 2009 byla uzavřena poté, co zákazník žalované kontaktoval žalobce či poté, co žalobce kontaktoval zákazníka žalované, ani důležité, jaká cena byla zákazníkovi žalované nabídnuta u jiných prodejců“. Rozhodující z tohoto pohledu je, že, obrátil-li se zákazník žalované na žalobce opakovaně poté, co měl dříve zájem prodat svůj osobní vůz žalované a nedošlo k dohodě o kupní ceně, „bylo povinností žalobce uzavřít kupní smlouvu se zákazníkem žalované JUDr. Z. jménem žalované, nikoli koupit od zákazníka žalované vůz jako soukromá osoba pro své soukromé účely“. I když lze souhlasit s dovolatelem, že obrat „bylo povinností žalobce uzavřít kupní smlouvu se zákazníkem žalované JUDr. Z. jménem žalované“ je v rozporu se zjištěním, že o odkoupení vozidla rozhodoval pouze jednatel společnosti, je nepochybné a z kontextu důvodů dovoláním napadeného rozhodnutí vyplývá, že odvolací soud touto formulací mínil povinnost žalobce v první řadě v takovém případě usilovat o to, aby vozidlo vykoupila žalovaná (oproti jeho evidentní snaze koupit vozidlo pro sebe).

Skutkový závěr, že „žalobce vykoupil vlastním jménem od zákazníka žalované osobní automobil“ (a toto jednání je mu v dopise ze dne 2. 6. 2009 vytýkáno), tak zůstal nepochybně.

Odvolací soud rovněž správně vycházel z toho, že dodržovat povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci patří k základním povinnostem zaměstnance, vyplývajícím z pracovního poměru [srov. § 38 odst. 1 písm. b) zák. práce]. Má-li být porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k vykonávané práci právně postižitelné jako důvod k rozvázání pracovního poměru ze strany zaměstnavatele, musí být porušení pracovních povinností ze strany zaměstnance zaviněno (alespoň z nedbalosti) a musí dosahovat určitý stupeň intenzity. Zákoník práce rozlišuje mezi soustavným méně závažným porušováním povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci, závažným porušením povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci a porušením povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvlášť hrubým způsobem. Porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci nejvyšší intenzity (zvlášť hrubým způsobem) je důvodem k okamžitému zrušení pracovního

poměru nebo k výpovědi z pracovního poměru [§ 55 odst. 1 písm. b), § 52 písm. g) část věty před středníkem zák. práce].

Pracovní povinnosti jsou zaměstnanci stanoveny právními předpisy, pracovním řádem, pracovní smlouvou nebo pokynem přímo nadřízeného vedoucího zaměstnance. Jednotčím kritériem pro všechny druhy těchto povinností je, že vyplývají z pracovního poměru nebo jiného pracovněprávního vztahu k zaměstnavateli; jednání zaměstnance, jímž nebyly porušeny povinnosti z pracovněprávního vztahu, nemůže být posouzeno jako porušení pracovních povinností.

Podle ustanovení § 301 písm. d) zák. práce jsou zaměstnanci povinni řádně hospodařit s prostředky svěřenými jim zaměstnavatelem a střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele.

Uvedené povinnosti, které patří k základním povinnostem zaměstnanců, představují ve své obecnosti mravní imperativ kladený na každého zaměstnance, jenž ve svém obsahu znamená určitou míru loajality ve vztahu ke svému zaměstnavateli, a zároveň též i obecnou prevenční povinnost zaměstnance ve vztahu k majetku a oprávněným zájmům zaměstnavatele; jde o požadavek na určitou úroveň kvality chování zaměstnance. Zákon zde vedle povinností vyplývajících z právních předpisů a jiných předpisů vztahujících se k práci zaměstnance [§ 301 písm. c) zák. práce] ukládá zaměstnanci, aby celým svým chováním v souvislosti s pracovním vztahem nezpůsobil zaměstnavateli škodu, ať už majetkovou nebo morální (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2005, sp. zn. 21 Cdo 59/2005, uveřejněný pod č. 86/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Podstatné pro posouzení, zda se zaměstnanec chová v souladu s ustanovením § 301 písm. d) zák. práce, je proto mimo jiné také, zda jednal či nejednal v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele.

Stejným způsobem postupoval v projednávané věci i odvolací soud, když zdůraznil, že žalobce zneužil kontaktů, které získal jako zaměstnanec žalované a v rozporu s jejími oprávněnými zájmy uzavřel obchod ve svůj prospěch, nikoli ve prospěch žalované, a že si tak zajistil prospěch, kterého by jinak nedosáhl, protože by nevěděl, že JUDr. Z. prodává nějaké vozidlo, nevěděl by ani o ceně, jakou za vozidlo žádá, a neměl by příležitost s ním o případné nižší ceně vyjednávat, a když při hodnocení stupně porušení povinností vyplývajících z právních předpisů přihlédl též k osobě žalobce, charakteru práce, kterou vykonával, k situaci, v níž došlo k porušení předpisů a ke způsobu a intenzitě porušení konkrétní povinnosti.

Dovolací soud proto dospěl k závěru, že z hlediska požadavku vymezení hypotézy právní normy, jak v posuzované věci vyplývá z ustanovení § 55 odst. 1 písm. b) zák. práce (tedy pro právní závěr, zda žalobce zvlášť hrubým způsobem porušil povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci), lze úvahu odvolacího soudu vzhledem k okolnostem případu považovat za úplnou a správnou. Odvolací soud tedy v souladu se zákonem dospěl ke správnému závěru, že intenzita porušení pracovních povinností opravňovala žalovanou k tomu, aby se žalobcem rozvázala pracovní poměr okamžitým zrušením podle ustanovení § 55 odst. 1 písm. b) zák. práce.

Namítá-li dovolatel, že při posuzování intenzity porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k žalobcem vykonávané práci měl odvolací soud přihlídnout i k jiným okolnostem (např. že „doba, kterou ještě měl žalobce u žalované v pracovním poměru setrvat, se v okamžiku doručení okamžitého zrušení pracovního poměru z důvodu výpovědi podané žalobcem měřila na týden“ a že „žalobce u žalované pracoval bez jakékoli výtky více než 9 roků“), pak přehlídí, že při hodnocení stupně intenzity porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci není soud vázán tím, jak účastníci sami hodnotí určité jednání zaměstnance, a že pouze soudu přísluší – jak výše uvedeno – posouzení, zda zjištěné porušení pracovních povinností dosáhlo zákonem předvídané intenzity. Současně platí, že, jsou-li některá hlediska pro posouzení intenzity porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci v konkrétní věci významnější (závažnější, důležitější), soud jim logicky přikládá také větší význam.

Z výše uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska žalobcem uplatněných dovolacích důvodů správný. Protože nebylo zjištěno, že by rozsudek odvolacího soudu byl postižen vadou uvedenou v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. nebo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalobce podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty před středníkem o. s. ř. zamítl.

O náhradě nákladů dovolacího řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 243b odst. 4, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř., neboť žalobce s ohledem na výsledek dovolacího řízení nemá na náhradu nákladů řízení právo a žalované v dovolacím řízení žádné náklady nevznikly.

Proti tomuto rozsudku není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 6. března 2013

JUDr. Mojmír Putna, v. r.

předseda senátu

www.nsoud.cz